

Sygn. akt X Ga 150/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 września 2016 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach, X Wydział Gospodarczy

w składzie

o.o.1.Przewodniczący Sędzia SO Leszek Guza

o.o.2. Sędzia SO Iwona Wańczura (spr.)

Sędzia SR (del.) Agata Żuradzka – Stuglik

Protokolant Grzegorz Kaczmarczyk

po rozpoznaniu w dniu 9 września 2016r. w Gliwicach

na rozprawie

sprawy z powództwa(...) w W.

przeciwko K. S.

o zapłatę

na skutek apelacji wniesionej przez powoda

od wyroku Sądu Rejonowego w Gliwicach

z dnia 18 stycznia 2016r.

sygn. akt VII GC 2072/15

1. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 34.568,89 (trzydzieści cztery tysiące pięćset sześćdziesiąt osiem 89/100) złotych z odsetkami umownymi od dnia 24 września 2015r. od kwoty 16.800,18 (szesnaście tysięcy osiemset 18/100) złotych w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP, przy czym wysokość stopy odsetek umownych nie może w stosunku rocznym przekraczać dwukrotności wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie oraz od kwoty 17.768,71 (siedemnaście tysięcy siedemset sześćdziesiąt osiem 71/100) złotych z odsetkami ustawowymi od dnia 24 września 2015r. do 31 grudnia 2015r., a odsetkami ustawowymi za opóźnienie od 1 stycznia 2016r. oraz koszty procesu w kwocie 4.146 (cztery tysiące sto czterdzieści sześć) złotych;

2. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 2.929 (dwa tysiące dziewięćset dwadzieścia dziewięć) złotych tytułem zwrotu kosztów w postępowaniu odwoławczym.

SSO Iwona Wańczura SSO Leszek Guza SSR (del.) Agata Żuradzka - Stuglik

Sygn. akt X Ga 150/16

UZASADNIENIE

Powód (...) w W. wniósł o zasądzenie od pozwanego K. S. kwoty 34 568,89 zł z ustawowymi odsetkami oraz kosztami postępowania. W uzasadnieniu wskazał, że na mocy umowy przelewu wierzytelności nabył od cedenta dochodzoną pozewm wierzytelność, na którą składają się kwoty: 16 800,18 zł tytułem niespłaconego kapitału, 9 485,17 zł tytułem odsetek karnych za okres do 30 listopada 2014 r, 242,40 zł tytułem wezwań, upomnień i opłat poniesionych przez cedenta, 6 400,71 zł tytułem odsetek umownych, 1 640,43 zł tytułem odsetek karnych naliczonych od dnia 1 grudnia 2014r. do dnia 23 września 2015r.

Pozwany nie wniósł odpowiedzi na pozew.

Sąd Rejonowy w Gliwicach wyrokiem z 18 stycznia 2016r. oddalił powództwo.

W uzasadnieniu wskazał, że powód nie wykazał, że jest legitymowany do występowania w sprawie niniejszej w charakterze powoda. Nie udowodnił bowiem, że stał się wierzycielem pozwanego na podstawie umowy przelewu z 19 grudnia 2014 r. Z przedłożonych przez powoda dokumentów, w szczególności z umowy cesji z 19 grudnia 2014 r. nie wynika, aby wierzytelność dochodzona pozewm była przedmiotem przelewu. Wierzytelność ta nie została bowiem zindywidualizowana w treści umowy cesji, a powód nie przedłożył załączników numer 1 i numer 2 do umowy, stanowiących papierowy wykaz wierzytelności. Treść umowy przelewu jest ogólnikowa, nie konkretyzuje wierzytelności będącej jej przedmiotem – podstawy, z której mogłaby wynikać dochodzona należność, ani też jej wysokości. Z treści przedmiotowej umowy nie wynika, że właśnie dochodzona wierzytelność była objęta umową cesji. Wobec braku ujęcia jakichkolwiek należności na dokumencie cesji i braku załączników, dokumenty przedstawione w sprawie nie mogą stanowić potwierdzenia zasadności dochodzonych roszczeń. Ponadto Sąd wskazał, że przedstawiony przez powoda dokument umowy cesji jest niepełny. Powód nie przedstawił całej treści dokumentu cesji, zasłaniając liczne jej postanowienia. Powyższe nie pozwala na ocenę ważności i skuteczności umowy cesji i sprawia, że twierdzenia powoda o nabyciu dochodzonej pozewm wierzytelności budzą wątpliwości.

Od powyższego wyroku powód złożył apelację, w której wniósł o zmianę wyroku i zasądzenie od pozwanego na jego rzecz kwoty żądanej w pozwie z odsetkami ustawowymi oraz umownymi liczonymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz zwrot kosztów procesu za postępowanie przed Sądem I i II instancji. Zaskarżonemu wyrokowi powód zarzucił naruszenie art. 233 § 1 k.p.c, polegające na przekroczeniu granic swobodnej oceny dowodów poprzez wyprowadzenie wniosków sprzecznych z zasadami prawidłowego rozumowania i doświadczenia życiowego przy dokonaniu oceny wiarygodności i mocy materiału dowodowego zgromadzonego w niniejszej sprawie, które miało zasadniczy wpływ na wynik sprawy poprzez uznanie, iż powód nie udowodnił w dostateczny sposób, iż posiada w niniejszej sprawie legitymację do dochodzenia roszczeń wskazanych w pozwie, podczas gdy okoliczność przejścia wierzytelności na powoda wykazana została w dostateczny sposób dokumentami załączonymi do pozwu. Powód wskazał również na naruszenie przepisów postępowania cywilnego w postaci art. 339 § 2 k.p.c. poprzez uznanie, iż w przedmiotowej sprawie zachodzą uzasadnione wątpliwości uniemożliwiające wydanie wyroku zaocznego uwzględniającego powództwo, bowiem strona nie udowodniła nabycia wierzytelności, podczas gdy Sąd zupełnie pominął, iż rezygnacja powoda z dalszego wykazywania roszczenia związana była z całkowitą biernością pozwanego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja powoda zasługiwała na uwzględnienie.

W pierwszej kolejności należy podkreślić, że pozwany osobiście odebrał odpis pozwu z załącznikami i zawiadomieniem o terminie rozprawy, które zawierało pouczenie o skutkach niezłożenia odpowiedzi na pozew i niestawiennictwa na rozprawie (k.57-59). Nie złożył odpowiedzi na pozew ani nie brał udziału w rozprawie. Zgodnie z art. 339 k.p.c, jeżeli pozwany nie stawiał się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę albo mimo stawienia się nie bierze udziału w rozprawie, sąd wyda wyrok zaoczny (§ 1); w tym wypadku przyjmuje się za prawdziwe twierdzenie powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa (§ 2).

Wyrok zaoczny cechuje zatem szczególna podstawa faktyczna. Zapis § 2 powołanego przepisu zakłada możliwość wydania wyroku zaocznego, oddalającego powództwo, wymaga to jednak przeprowadzenia postępowania dowodowego. Mechanizm przewidziany w art. 339 § 2 k.p.c. odwołuje się do procesu opartego na zasadzie kontrydiktoryjności: sąd nie bada na ogół rzeczywistej treści stosunków prawnych łączących strony, poprzestając na ich twierdzeniach co do ich wzajemnych relacji. Z tego powodu fakty przyznane, a nawet fakty niezaprzeczone przez drugą stronę, mogą być uznane za udowodnione (art. 229 i 230 k.p.c.). W konsekwencji, jeśli pozwany nie stawiał się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę albo mimo stawienia się nie bierze udziału w rozprawie, sąd akceptuje twierdzenia powoda przytoczone w pozwie. Ustawodawca wychodzi z założenia, że skoro pozwany - prawidłowo zawiadomiony o rozprawie i pretensji strony powodowej - nie wdaje się w spór, to znaczy, że faktom w pozwie powołanym nie zaprzecza (wyrok SO w Szczecinie z 26 sierpnia 2015 r, II Ca 911/15). To stanowisko Sąd Okręgowy w pełni podziela, mając na względzie, że wyroki zaoczne różnią się od pozostałych wyroków nie przedmiotem rozstrzygnięcia, lecz warunkami jego wydania.

Zarzut apelacji, dotyczący naruszenia przepisu art.233 § 1 k.p.c. okazał się zasadny w zakresie, w jakim Sąd I instancji, w sytuacji przyznania roszczenia przez pozwanego, powziął „uzasadnione” wątpliwości co do okoliczności faktycznych przytoczonych w pozwie. Art. 382 k.p.c. stanowi, że sąd drugiej instancji orzeka na podstawie materiału zebranego w postępowaniu w pierwszej instancji oraz w postępowaniu apelacyjnym. Sąd Okręgowy – jako sąd meriti - poza zbadaniem materiałów zgromadzonych w postępowaniu pierwszoinstancyjnym, dopuścił dowód z dokumentów załączonych do apelacji, które dowodzą zindywidualizowania wierzytelności dochodzonej pozwem, a nabytej przez powoda na podstawie umowy przelewu z 19 grudnia 2014 r, uzasadniając tym samym legitymację czynną powoda.

Z powyższych względów Sąd Okręgowy na mocy art. 386 § 1 k.p.c. zmienił zaskarżony wyrok, uwzględniając powództwo na podstawie art. 509 k.c. w zw. z art. 69 ustawy z 29 sierpnia 1997 r. – prawo bankowe.

O kosztach postępowania Sąd orzekł w oparciu o przepis art. 98 k.p.c.

SSO Iwona Wańczura SSO Leszek Guza SSR (del.) Agata Żuradzka - Stuglik